

A TÉL KABÁTUJJÁBAN

P. NAGY ISTVÁN

A tél kabátujjában
felhúzott térdekkel
minek örülhetel

„kihurcolkodnak a didergő levegőből
az éhenkórász szúnyogok” — kezded
a verset

Menhelyedről a megroskadt
hó nem látható annál
inkább az ég
ahogy földközelen
lecövekelt

talán így lenne jó a folytatás:
„arra gondolok akinek szájára
méz csorog ebben a nyershidegben
és vérré válik”

Előreveti árnyékát
az áthajló ág
aztán
a várakozás perceiben
átértékelheted az
időnemeket mit tudhatod
enyhül-e a nap

érezed mindez túl
bagatell és hamis mint
az a vers is amelyet
tegnap írtál

Előtűnnek-e fedezéked körül
 a kis totyogók lábnyomai
 vagy végképp rád-
 zárul az mi
ellened óv: a
 rongyfoszlányaival hivalkodó
 férchomály

„verset írok
 meg kell mutatni magamat
 mintha jégből vagy üvegből volnék
 ég és föld között
 lecsurgó nap alatt
 mintha jégből vagy üvegből volnék” stb.

Vagy
 félrecsapják csélcsap
 sipkáikat a kémények
 magasba nyúlva
 a fák

vagy az a másik a vitriolról
 ahogy forr a vitriol az égő torokban
 de a sorok szétszakadoztak
 forr a vitriol az égő torokban

Vagy tornyozott csend van
 a tél kabátujjában

az ilyen sorok járatták le a
 céh mestereit „mint a
 zöldségeskofák a költők is oly
 szájaskodók oly suták” — hallod
 már ámbár a hasonlat
 elhibázott „a költők árnyé-
 kukat kergető bogarak” (ez
 szebb és hamisítatlanabb)

Mit tudhatod te
 minek örülhetel
 vagy